

Verhaal 1

Jarenlang hebben wij, mijn dochter als ruiter en ik als verzorger, getracht om voor onze veiligheid te zorgen zoals wij toen leerden van onze trainers. Dit kwam neer op de adviezen die jullie gegeven hebben in het afgelopen jaar.

Maar ondanks alles gebeurden er toch regelmatig ongelukken of zagen we deze gebeuren bij andere ruiters: valpartijen tijdens het rijden, paarden die stampten of beten, problemen bij het leiden aan de hand van een paard, enz.

Dit resulteerde meestal in ruiters en verzorgers die kwaad werden en die hun paarden sloegen en later escaleerde dit veelal tot een niveau dat de relatie paard – mens volledig verziekt was.

Wij hebben ook in dit scenario gezeten tot we enkele jaren bij andere trainers zijn terechtgekomen waar we een andere wijze van omgaan met paarden hebben geleerd : voed je paard op zodat het jou erkent als zijn leider en het overgrote deel van de rij- en omgangsproblemen zijn opgelost.

Als eerste stap hebben wij geleerd om ons te verdiepen in de leef- en denkwereld van paarden en deze te begrijpen en te vertalen naar ons denken.

De volgende stap was om onze kennis te gaan toetsen aan het gedrag van ons paard en zo tot een plan van aanpak te komen om ons paard aan te pakken.

De derde stap was om ons paard te gaan opvoeden zodat het ons als haar leiders erkent en dit is gelukt.

Wij hebben nu een prachtige relatie met ons paard, als ze bij ons in de hand of onder het zadel is, is ze rustig en aandachtig en is geen sprake meer van alle vroegere voorvallen.

Ook bij andere ruiters die veel aandacht besteden aan dit opvoedingsaspect zien wij dat het werkelijk werkt. In de jaren dat wij nu zo werken hebben wij op training, verzorging en wedstrijden amper onveilige situaties gezien.

Als iedereen die met paarden omgaat dit zou toepassen zou het de belangrijkste bijdrage aan meer veiligheid zijn, op korte termijn.

Op langere termijn zou het kweken van paarden op karakter en niet op prestaties een zeer grote bijdrage leveren aan de veiligheid.

Kweken op karakter en opvoeden bieden fundamentele oplossingen om te komen tot een betere veiligheid.

Ik heb de afgelopen jaren geleerd dat het advies om een paard op te voeden meestal niet in goede aarde valt bij de betrokkenen omdat ik daarmee de fout en de verantwoordelijkheid bij de mensen leg en niet bij de paarden.

Misschien kan dit veranderen als mensen zien en horen dat topruiters en vooral trainers veel belang hechten aan de opvoeding van paarden.

Marc Ruymaekers uit Lint

Verhaal 2

Proficiat voor jullie raadgevingen op een zeer leuke manier gebracht het voorbije jaar over de verschillende thema's iedere maand. Ik keek er elke maand naar uit welke tips jullie dan konden meegeven. Geen saaie blok tekst, maar wel iedere keer met een leuke cartoon gebracht, dat sprak iedereen vast en zeker aan. Mijn beide zonen zijn al 5 jaar ruiters in een manege en keken zelfs ook graag iedere maand mee!!!

Als menster vind ik de veiligheid ook zeer belangrijk, evenzeer als ruiters en dit niet alleen in de piste, maar zeker op de baan en in het verkeer!
Daarom nog even mijn verhaal, dat misschien op de één of andere manier kan bijdragen tot een van jullie thema's:

Als grote hobby rij ik graag met de koets: we spannen dan ook elk weekend onze 4-jarige welsh-cobmerrie in om een ritje te gaan doen. Vermits we nogal landelijk wonen, moeten we eerst een gans stuk door de polders rijden, vooraleer we in het verkeer komen.

In de zomer is dit geen probleem, er zijn nl. nog lange klare dagen, maar we hebben ook ondervonden dat als je in deze wintermaanden toch nog wil aanzetten met de koets, het grijs en donker weer kan zijn en soms ook mistig.

Vermits autobestuurders niet altijd even respectvol zijn voor een koets komen ze soms wel erg vlug op je afgereden en zeker in de polders, waar er een minimum aan straatverlichting is, rijden ze soms 90km/u of ze komen plotseling heel erg dicht achter je koets aangereden.

Daarom heb ik nu besloten zeker er alles aan te doen om toch niet alleen te zien in het verkeer, maar ook om zeker zelf "**gezien te worden**".

Buiten de reglementaire reflectors vooraan op de koets en de driehoekige reflectoren achteraan, hebben we nu **supplementair** fietslampjes op batterijtjes gemonteerd vooraan en achteraan op de koets. Dit kost niet veel geld en ze geven ook erg veel licht dankzij de led-verlichting. We hebben ook fluo-zelfoprollende strips gekocht, om rond het borsttuig van de pony te doen, zodat ook de pony nu frontaal voor de auto's nog beter kan gezien worden.

Karin Maly uit Zuienkerke

Verhaal 3

Als ik aan het wandelen ben of uitstap in een straat met 1 rijvak, begeef ik me steeds in het midden van de straat en blijf zo stappen tot de wagens mij naderen. Anders gaan ze u heel snel voorbij en nu moeten ze echt stoppen en stilstaan. De bestuurders maken zich soms wel eens druk maar dit is toch veel veiliger (eigen ervaring) !

Thierry Vis uit Ninove

Verhaal 4

IK ben nu 31 jaar oud, vertoef al van mijn 2 jaar tussen de paarden, ze hebben mijn leven altijd opgebeurd en ik zou niet meer zonder kunnen maar ik heb spijtig genoeg zelf al wel wat ongevallen achter de rug en heb er nog meer zien gebeuren.

Ik heb altijd de cap op, niet alleen op het paard maar ook ernaast. Dit doe ik uit voorzorg: als kind van 10 jaar ging ik (veiligheid voor alles) onder de nek van mijn pony door naar de andere zijde, net op dat ogenblik zat er een vlieg op haar borstkas en hapte ze naar beneden, jawel recht in mijn hoofd, twee dagen later zag ik nog sterretjes. Eén van onze paarden is een superlief dier maar 1m80 groot. Als haar iets niet zint en bij het aandoen van het hoofdstel durft ze wel eens met het hoofd zwaaien. Zo mepte ze mijn echtgenoot enkele weken terug vlak in het gezicht met een neusbreek als gevolg. Het zijn maar enkele van de vele voorbeelden maar zonder mijn cap kon ik dit allicht niet navertellen. Je hoofd is heel kwetsbaar en staat totaal niet in verhouding tot de kracht en het gewicht van een paard. Bovendien zijn tegenwoordig caps zo licht, ergonomisch en esthetisch dat het heus geen lijdensweg is om hem op te hebben.

Nog een heikel punt is paarden op de weide zetten. Ik zie heel vaak hoe mensen op een paar meter voor het land het paard lossen en nog wat opjagen met het touw. Dat is levensgevaarlijk!! Op mijn veertiende ging ik met mijn paard in de ene hand, pony in de andere hand hen allebei op het land zetten. Onderweg werden ze beiden behoorlijk heet en werd het een aardig getrek aan twee kanten. Bij het loslaten zwierde de grote zware merrie met vierkant beslag uit plezier de achterbenen de lucht in, maar ze had me wel geraakt: ribbenkast volledig aan duigen, milt gescheurd en uitgehaald. De rest van mijn leven heb een gestoorde afweer door een foute inschatting van enkele seconden. Zet dus nooit twee paarden tegelijk uit en draai ze ALTIJD met het hoofd naar je toe voor je ze lost. Zorg dat je dadelijk achteruit kan gaan richting uitgang en jut ze zeker niet extra op.

Evy Mees